

[Gørt Petersen.]

Schlüter, da vi diskuterede tilsvarende spørgsmål — jeg citerer fra sp. 3004 nederst:

„Når det kommer til stykket, ligger det jo sådan, at den nuværende kontrolrådspasordning praktisk talt ikke hindrer nogen østfra i at besøge de vesteuropæiske lande.“

Det har vi altså lige fået et frisk dementi af; det er et særligt udenrigsministerielt initiativ, som overvinder kontrolrådspasordningen og nu skaffer de 2 østtyskere herind.

Men jeg har et spørgsmål til udenrigsministeren, jeg gerne vil have besvaret. Det er: hvad nu, hvis de andre NATO-lande ikke vil være med til en ændring? Jeg forstod på hr. J. O. Krag, at der har været et dansk initiativ, som jeg ikke har været vidende om, som ikke gik ud på en ophævelse, men som gik ud på en ret vigtig principiel ændring, og det har man ikke kunnet komme igennem med. Hvad nu, hvis den nuværende udenrigsminister løber ind i vanskeligheder inden for NATO i det spørgsmål og man altså ikke kan blive enig om det? Har Danmark så mulighed for ensidigt at, om jeg så må sige melde sig ud af denne kontrolrådspasklub og indføre sine egne regler? Det vil jeg meget gerne have svar på.

Med hensyn til Biafra har jeg ikke sagt, at et dansk initiativ ikke giver resultat i første omgang. Hr. J. O. Krag sagde, at det var ikke noget godt argument, og det er det naturligvis ikke. Mit argument er, at et dansk initiativ vil virke sådan, at resultater i denne sag skubbes længere væk, altså at det ikke bringer resultater nærmere. Det tror jeg derimod en række initiativer uden for De Forenede Nationer vil være i stand til at gøre.

Til sidst de bemærkninger, som hr. J. O. Krag havde til mig. Først og fremmest er jeg naturligvis glad for og takker for, at socialdemokratiet stemmer for vort underændringsforslags punkt 1, altså det første afsnit af det underændringsforslag, vi har stillet vedrørende visse europæiske spørgsmål. Jeg beklager, at jeg ikke helt forstod hr. J. O. Krag i første omgang. Jeg opfattede det dengang således, at man ville undlade at stemme. Jeg forstår nu, at man vil stemme for dette forslag, og det er jeg naturligvis meget tilfreds med, og så kunne jeg

måske have sparet mig nogle af mine bemærkninger.

Nu vil jeg sige ligesom hr. J. O. Krag: tjah jeg ved det ikke rigtig. Det var ikke mistænkeliggørende bemærkninger. Det var spørgsmål, som man stiller sig, ikke mindst i mit eget parti, hvor vi delte om ikke regeringsmagt så flertal og af og til hårde vilkår med socialdemokratiet i 14 måneder fra november 1966 til januar 1968. Vi er glade, vi er tilfredse, når denne udvikling virkelig er i gang; og når jeg spurgte, om det var det, man sigtede efter som en regeringspolitik, ja, så var det da, fordi jeg håbede at få et positivt svar. Det var da ikke, fordi jeg håbede, at hr. J. O. Krag — dette er indflettet til hr. Frode Jakobsen — ville sige, at det måtte stå hen til den tid, og det kunne man ikke svare på på nuværende tidspunkt.

Jeg mener nemlig, at når det står klart, at sigtet med dette er, hvad forslagsstillerne ville gennemføre, hvis de havde flertal til det, ligger der en stærkere konsekvens heri; så ligger der heri også en trækken op af synspunkter vedrørende udenrigspolitik, som er med til at dele denne sal i et højre og et venstre, ligesom tilfældet efterhånden er blevet med indenrigspolitikken. Jeg er godt klar over, at der på venstre side i salen stadig består betydelige forskelle, og jeg skal erkende, at disse forskelle kan være meget vanskelige at overvinde, men jeg kan da kun glæde mig over, at der er bevægelse; at det, man kalder venstrefløjen i dansk politik, udvikler sig, at den trækker nogle linjer op for en aktiv dansk udenrigspolitik, som adskiller sig væsentligt fra den linje, som hele tiden har været og stadig er især venstres og konservatives, og som jeg med helt oprigtig beklagelse — det er ikke mistænkeliggørelse — ser at det radikale venstre har sluttet sig til, om ikke helt i ord, så dog i gerning.

Sigsgaard: Jeg takker udenrigsministeren for svaret på mit spørgsmål om, hvorvidt regeringen har forsøgt at få erstatning fra Tyskland. Jeg forstod — det fremgik jo helt klart — at der ikke af den nuværende regering, af den nuværende udenrigsminister, har været taget skridt til at indkræve erstatningen. I den forbindelse gjorde ministeren